

Y Đức Tim Thấy Ở Một Cựu Sinh Viên ĐHYK

Nguyễn Bích Ngọc

Năm 1989, tôi đưa mẹ về lại Huế sau 1 năm sang ngoại quốc thăm các con, và cũng là dịp cho bà cụ tìm hiểu làm quen với đời sống ở nước ngoài trước khi quyết định sang ở với các con. Mẹ tôi là một người phụ nữ lớn lên ở nông thôn nên đơn giản và chân chất. Bà may mắn được đi học nên có thêm chút ít cái nhìn của người trí thức. Bà tâm sự với tôi là bà không muốn định cư ở nước ngoài vì có nhiều lí do, nhưng một trong những yếu tố cũng khá quan trọng đó là ý hướng làm việc xã hội để giúp đỡ những người Việt Nam khôn khổ còn lại trong nước, đặc biệt là những người không thuộc thành phần ưu đãi của “chế độ mới”. Lần trở về lại Việt Nam đó, tôi theo mẹ lên núi “*vùng kinh tế mới*”¹, xuống đầm phá làm công tác xã hội, và từ đó hội từ thiện của chúng tôi được thành lập, bắt đầu là mục đích trợ giúp giáo dục và sức khỏe cho trẻ em không may mắn ở những vùng nông thôn hẻo lánh này.

Về làm công tác từ thiện ở Việt Nam thì có nhiều nỗi oan và đòi hỏi một sự nhẫn nhục, bên ni thì bị các đồng hương ở nước ngoài tặng cho cái mũ “tiếp tay với Cộng Sản”, còn về bên Việt Nam thì bị nghi ngờ là có ý đồ không tốt, nhất là khi mình muốn đi thăm những nơi mà không phải do chính quyền gợi ý, lại còn thêm cái điều lệ cứng đầu của nhóm là “*chỉ trao quà trực tiếp cho dân, không thấy dân thì chờ quà về.*” Chính sự cứng đầu này nhiều khi gây cho nhóm chúng tôi lắm khó khăn, nhưng cái tâm nguyện phụng sự khiến chúng tôi vượt qua nhiều nỗi buồn thế sự. Bên cạnh đó, an ủi nhất là khi chúng tôi tìm ra được những tấm lòng của vài vị lương y đang còn ở Huế, đã kiên trì và dốc lòng giúp đỡ những bệnh nhân nghèo khổ thoát qua căn bệnh hiểm nghèo. Cho đến ngày hôm nay vị thầy thuốc “cựu sinh viên y khoa Huế” đó vẫn không hề hay biết rằng nhóm chúng tôi đứng đằng sau để giúp đỡ thuốc men cho bệnh nhân này trong mấy năm qua. Vì rứa, tôi xin được mượn diễn đàn của các vị thầy thuốc yêu nghề, yêu bệnh nhân và yêu Huế để viết vài lời về vị bác sĩ đã cứu chữa “thân chủ” của nhóm, đó là bác sĩ Phạm Đăng Nhật ở khoa Ngoại Chấn Thương Chỉnh Hình của Bệnh Viện Trung Ương Huế.

Câu chuyện thứ nhất bắt đầu từ sau trận bão Xengsane (tháng 10, 2006). Sau cái tàn phá khốc liệt của trận bão này thì gia đình chị Đặng Thị Thái ở quận Phú Lộc cũng rơi vào cảnh màn trời chiếu đất như bao gia đình khác. Vợ chồng chị Thái có 4 người con, lớn nhất là em Thu Hà lúc ấy 13 tuổi và nhỏ nhất là bé Mỹ Nhớ được 2 tuổi. Những ngày sau cơn bão, vợ chồng chị Thái hàng ngày phải đi làm thuê để kiếm gạo nên để bé Mỹ Nhớ cho mấy người con khác trông coi, ngay khi người chị vừa xuống bếp lấy nước thì bé Nhớ chạy ra khỏi nhà và té vào đồng rác đang cháy ngùn ngụt ở trong xóm. Bé Nhớ được đưa lên bệnh viện trung ương Huế, sau 11 giờ liên tục bác sĩ Nhật đã cứu cháu qua cơn hiểm nghèo. Tuy nhiên vì cháy 80% nên Mỹ Nhớ phải ở lại bệnh viện để tiếp tục điều trị, và BS Nhật cố gắng giúp đỡ, bày vẽ để chị Thái xin bệnh viện cho chữa trị miễn phí theo hộ nghèo (vì sống giữa những người nghèo khác

---

¹ Nơi đây tôi gặp rất nhiều gia đình từng ở trong trại gia binh của QLVNCH

nên gia đình chị Thái không được xét vào diện hộ nghèo, vì nhà chị có ... bốn bức tường). BS Nhật còn hết sức khuyên chị Thái bình tâm để lo cho con trong giai đoạn khó khăn này.

Tuy được miễn tiền viện phí nhưng thuốc men và thức ăn cho cháu gia đình chị Thái phải lo; cho nên sau 3 tháng, thì giấy tờ sở hữu miếng đất của căn nhà chị cũng đi vào tử nợ của ngân hàng. Sau khi cháu Nhớ xuất viện lần đầu, gia đình chị Thái hoàn toàn kiệt quệ. Chị phải bồng con đi lang thang xin ăn, may mắn duyên lành gặp chúng tôi và nhóm TCF quyết định giúp đỡ cháu Mỹ Nhớ tiền thuốc và thực phẩm để chuẩn bị cho những ca mổ tới.

Bé Nhớ sau 1 lần giải phẫu miệng

Bé Nhớ sau 2 lần giải phẫu miệng

Tay trái

Tay phải

Tay phải sau khi giải phẫu

Tay phải 3 tháng sau khi giải phẫu

Trong suốt 3 năm qua, bé Mỹ Nhớ đã qua 5 lần phẫu thuật và lần nào cũng do bác sĩ Nhật trực tiếp làm. Nhóm chúng tôi chỉ hỗ trợ tiền mua thuốc và thức ăn cho cháu, và bác sĩ Nhật đã từ từ thành công trong việc mang lại hình dáng bình thường cho cháu Nhớ.

Tháng 9 năm ngoái (2008), nhân chuyến đi phát học bổng cho học sinh vùng đầm phá của huyện Quảng Điền, chúng tôi lại gặp trường hợp thương tâm khác. Năm 1999, khi chị Phan Thị Phiên đang trong lúc hoảng hốt leo lên đò để chạy lụt thì tóc bị quấn vào bộ phận máy của chiếc đò, để lại chị Phiên một cái đầu máu me không da không tóc. Lúc ấy mưa và nước xoáy lớn cho nên chuyện di chuyển chị Phiên đến bệnh viện Huế mất hết gần 10 tiếng đồng hồ. Anh chồng chị Phiên kể lại *“lúc ấy bệnh viện Huế đang bị vây quanh bởi dòng nước lụt, bác sĩ và nhân viên làm việc cũng thiếu vì nhiều người kẹt ở nhà, người thì nôn nóng chuyện nhà. Khi chị Phiên đến bệnh viện thì ca trực của BS Nhật vừa xong, nhưng bác sĩ Nhật đã ở lại hàng giờ để khâu lại mô da đầu còn lại của chị Phiên xong mới lội nước lụt về nhà.”*

Gia đình chị Phiên vì thiếu hiểu biết về y học nên đã không mang theo đầu tóc bị lột ra; vì vậy, mặc dù BS Nhật đã hết sức cố gắng nhưng đầu của chị Phiên vẫn không thể nào bình thường trở lại và những mảng loang lổ trên đầu luôn làm cho chị Phiên đau nhức. Một năm sau chị Phiên trở lại để ghép da thì BS Nhật đang ở ngoại quốc và cuộc ghép da phải do một vị BS khác làm, nhưng lần thứ hai lại đến lần thứ ba đều thất bại, chị Phiên hết tiền và quá tuyệt vọng nên đành phải chấp nhận sống trong cơn đau day dứt. Khi chúng tôi gặp chị thì vết thương chưa lành của chị đã bước qua năm thứ 9. Nhóm quyết định một mặt, giúp tiền thuốc cho chị ghép da thêm lần nữa; mặt kia, chúng tôi mạo muội đến gặp BS Nhật để thỉnh cầu BS trực tiếp đứng ra thực hiện chuyển ghép da lần này cho chị Phiên. Bác Sĩ Nhật lắng nghe rất chăm chú và vui vẻ hứa sẽ đảm nhận chuyện ghép da cho chị Phiên lần tới. Tháng 10 cùng năm, chị Phiên lại khăn gói vào bệnh viện để thực hiện cuộc ghép da do BS Nhật đảm nhiệm. Ba tháng sau, vào những ngày cuối của tháng chạp, vợ chồng chị Phiên đến thăm và báo cho chúng tôi biết kết quả ghép da lần này thành công. Anh chị Phiên còn xách cặp gà và 5 kg nếp lên đi quà tết cho nhóm, chúng tôi không nhận và đề nghị chị nên tặng cho BS Nhật như một sự tri ân. Chị Phiên cho biết là *“đã cố gắng biếu BS Nhật nhưng bác sĩ không nhận mà còn khuyên đem về nhà để sử dụng trong ba ngày Tết.”*

Chị Phiên nay đã bình phục, riêng bé Nhớ thì còn phải chiến đấu tiếp tục. Thật là may mắn cho cháu là bác sĩ Nhật luôn ở bên cạnh để đưa cháu đi hết quãng đường còn lại. Cho đến lúc này, có lẽ BS Nhật mới biết là nhóm The Compassion Flower (Hoa Nhân Ái) đang hỗ trợ bé Nhớ phương tiện sinh sống hàng ngày để cháu có sức khỏe chuẩn bị cho những lần phẫu thuật đến; vì sau mỗi lần mổ, BS Nhật luôn băn khoăn làm sao mà chị Thái có thể có tiền để mua thuốc và cho bé Nhớ ăn uống theo chế độ dinh dưỡng đầy đủ, để cháu có sức khỏe chuẩn bị cho lần phẫu thuật sau. BS lại khuyên chị Thái gắng xoay xở chứ đừng bán luôn mảnh đất vì đó là sự bám víu cuối cùng của cả gia đình.

Thay mặt toàn nhóm, chúng tôi chân thành cảm ơn bác sĩ Nhật đã trải lòng với các bệnh nhân nghèo và đau khổ ở Huế, sự tận tâm của bác sĩ như cơn gió mạnh đẩy chúng tôi tiếp tục và bay xa hơn nữa trên bước đường phụng sự người cô thế, nghèo khổ.

Nhân đây, tôi cũng xin chân thành cảm ơn lương y Lê Quý Ngu và 11 vị lương y của Thừa Thiên Huế đã dốc lòng cùng The Compassion Flower thực hiện ba chuyến khám bệnh cho hàng ngàn dân nghèo ở các vùng miền núi, miền kinh tế mới và đầm lầy xa xôi của Thừa Thiên Huế trong hai năm qua. Tấm lòng của BS Nhật và 12 vị lương y khiến chúng tôi còn hy vọng và bớt cô đơn trên con đường hành thiện.

Bích Ngọc

Nhóm The Compassion Flower, www.tcf-ngo.org

